

hvertil kommer et veksende Antal af Daglejere, i Gjennemsnit c. 30 Mand.

Den langt overvejende Del af det producerede Øl leveres til ca. 60 større Aftapningsanstalter i Staden og Forstæderne, som beskæftige flere Hundrede Arbejdere ved Aftapningen og Distributionen.

Det i Forbindelse med Bryggeriet oprettede »Carlsberg Laboratorium« ledes af to Laboratoriebestyrere med tre Assistenters under Tilsyn af Carlsbergfondets Direktion, som udnævnes af Videnskaberne Selskab.

Mayo. (Sluttet.)

»Fader maa strax være her,« sagde hun.

»Desværre,« foer det ud af Georg med et saa komisk Udtryk af Beklagelse, at Noëmi lo højt.

»Hvorfor desværre?« spurgte hun.

»Aa, om Forladelse!« sagde Georg. »Jeg holder overmaade meget af Deres Fader; han er

jeg se paa Dem. Jeg tager ikke fejl. Maa jeg spørge Deres Fader?«

»Ja, spørg ham,« sagde Noëmi ganske sagte og rakte ham langsomt sin skjælvende Haand, som han førte til sine Læber.

I det Samme traadte Jefferson ind i Salonen. Georg rejste sig hurtigt, gik hen til ham og sagde med et ærbødigt Buk:

»Mr. Jefferson, vil De give mig Deres Datter til Hustru?«

Denne uventede Tiltale satte den lille Mand i ikke ringe Forbauselse. Han klemte Overlæben skarpt ind mod Tænderne, stak Underlæben endnu længer frem end sædvanligt, strøg sit Hageskjæg og sagde rolig:

»Det maa man dog tænke noget over.«

Men da hans Blik faldt paa Noëmi, som var bleven siddende paa Divanen med Overkroppen bøjet forover og rettede sine vidunderlig skønne Øjne paa ham med et Udtryk af Lyksalighed, som hendes Fader aldrig før havde seet hos hende, tilføjede han godmodigt:

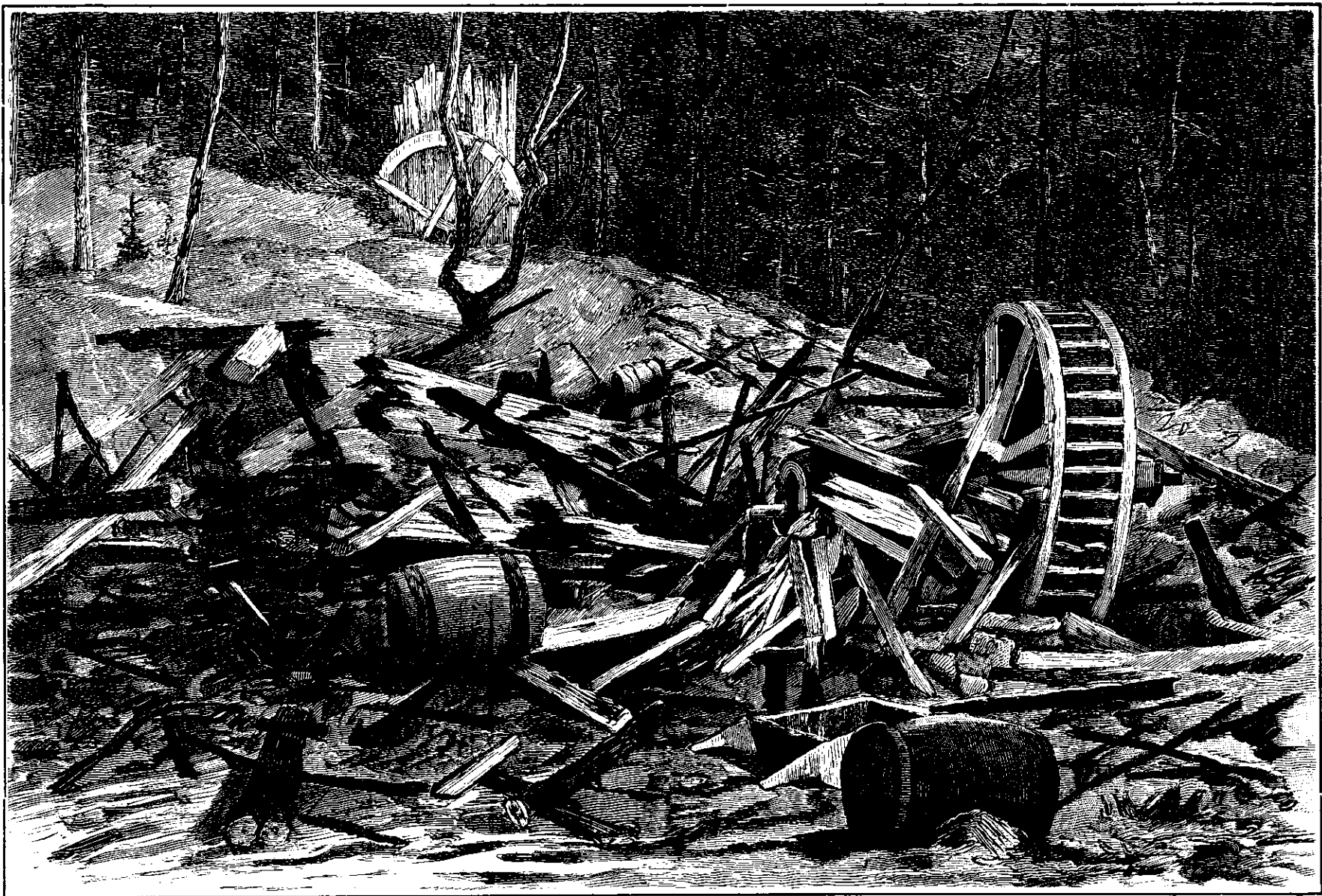
»Foreløbig vil vi nu spise sammen,«

Dette var nok for Georg. Han greb Mr.

ning, som han for ikke lang Tid siden havde lært at kjende under ganske andre Vilkaar. Noëmi straaled i den henrivende Ungdomsfriskheds blomstrende Farver. Ud af hendes mørkeblaa Øjne lyste den reneste Lykke. Hun glædede sig over, hvor nøje Georg vidste Besked, hvorledes han tidt iforvejen gjorde hende opmærksom paa visse Særegenheder i Landskabet; hun lod sig den Vej, Georg tidligere havde taget, nøjagtigt beskrive og fulgte med den alvorligste Bestræbelse for at vise saamegen Interesse som muligt Georgs Forklaringer ved Hjælp af et Specialkort. Mr. Jefferson havde gjort sig det mageligt i Lænestolen og var som Følge deraf falden i Søvn.

For at se Egnen bedre og passiare mere uforstyrret vare Georg og Noëmi traadte ud paa den forreste Platform af Vognen.

»Der er de jo!« udbød Georg pludselig og pegede mod Øst. »De røde Takker derhenne! *the Needles!*« Og med oprigtig Beundring vedblev han: »Har jeg sagt formeget? Er de ikke herlige? Se blot, hvor vidunderligt de skarpe, greltfarvede Klippenaale, som nu gløder i den fulde Middagssol, hæver sig ud fra det lyseblaa

Krudtfabrikken Lian ved Christiania efter Explosionen. Tegnet af J. Müller.

kommen mig imøde paa det Venligste, han har kun bevist mig Alt, hvad godt er, og jeg er ham megen Tak skyldig, men netop i dette Øjeblik kan jeg dog ikke sige, at jeg længes efter ham. Jeg vil meget hellere være alene med Dem. Trediemands Nærværelse — selv om det ogsaa var Deres Hr. Faders — paalægger mig dog altid en vis Tvang, som jeg nu nødig vilde underkaste mig.«

»De kjender ikke Fader; De veed ikke, hvor god han er.«

»Frøken Noëmi,« sagde Georg pludselig, med en ganske forandret Stemme og med lystig Bestemthed. »Deres Fader kommer jo strax, ikke sandt? Skal jeg spørge ham lige rentud, om han tillader, at jeg oftere maa være alene med Dem? Hvorfor skal vi pine os selv længer? Hvorfor skal jeg opsætte længer at udtale, hvad der dog maa frem engang? Jeg har en Følelse af, at De er mig god. Tro mig,« vedblev han med Varme, »jeg er ogsaa Dem af ganske Hjerte god. Det er ikke noget flygtigt Lune, det er en alvorlig, dyb Tilbøjelighed. Jeg er saa kejtet, som man vel kan være, til at gjøre Kjærlighedserklæringer, men De forstaer mig jo nok alligevel, det kan

Jeffersons Haand, trykkede den hjerteligt og sluttede Noëmi, som med glødende Kinder var traadt hen til dem, kjærligt i sine Arme.

* * *

Paa den nyaabnede Banestrækning af »Atlantic« kjørte Mr. Jefferson, Noëmi og Georg østpaa. Deres nærmeste Maal var det yndigt beliggende Modebad Las Vegas i Ny-Mexiko. Der skulde de træffe Mrs. Jefferson, som allerede i flere Uger havde tilbragt sine ensformige Dage i det velindrettede Hotel Montezuma og ligesaa lidt kom ud af sin Sindsligevægt i sin Gyngestol her i den aabne Hal som noget andetsteds. Mrs. Jefferson havde allerede ventet længe paa sin Mand og det unge Par med den hende ejendommelige venlige Fattethed. Hun glædede sig, da hun fik Telegram om, at hun nu kunde vente sine Kjære en bestemt Dag; men hun havde heller ikke tabt sin Sindro, om hun skulde have ventet meget længer endnu.

Georg var ganske underlig tilmode ved nu i den bekvemme Pullman-Vogn og ved Siden af sin yndige Fæstemø at gennemfare denne Stræk-

Højdedrag med de bløde Linier i Baggrunden. Er det ikke vidunderlig smukt?«

Noëmi saae i den angivne Retning. Ogsaa hun syntes, det tog sig godt ud, men hun var dog endnu for ung til at kunne dele Georgs Henrykkelse fuldt ud.

»Jo,« sagde hun, for at tale Georg efter Ønske, »det er virkelig meget smukt.« Men hendes Oprigtighed tvang hende til at tilføje: »Og Dig forekommer det nok endogsaa smukkere, end det egenlig er. Du har jo fortalt mig, at der for Dig knytter sig ganske særlige poetiske Erindringer til *the Needles*. Jeg seer i dem kun rødt og gult belyste Klippetænder; for Dig er de ligesom et af Naturen oprejst Mindesmærke om en afgjørende Vending i dit Liv. Men Du har Ret; det er virkelig kjønt.«

Toget dampede nærmere. Solen sendte fra sin Middagshøjde glødende Straaler ned paa det tørre Land. Det var blevet Noëmi for trykkende varmt og for støvet paa Platformen, og hun gik ind i Vognen igjen; Georg, som var hårdet mod den Slags smaa Ulemper, holdt derimod Stand og kunde ikke vende Øjet bort fra det herlige